

Επιτακτική όσο ποτέ η αλλαγή στρατηγικής στις ελληνοτουρκικές σχέσεις.

Γράφει ο Θεόκλητος Ρουσάκης.

Ανησυχούμε για τις εξελίξεις των γεγονότων στις σχέσεις μας με την Τουρκία. Έχουμε όλοι την αίσθηση ότι σε λίγο φθάνει “ ο κόμπος στο χτένι” και πρέπει να ληφθούν δύσκολες, πλην όμως αναγκαίες αποφάσεις που θα διασφαλίζουν την εθνική μας αξιοπρέπεια και κατ’ επέκταση την εθνική μας επιβίωση.

Έχουμε την αίσθηση επίσης ότι όσο οι προκλήσεις των Τούρκων αναβαθμίζονται ποιοτικά και καθημερινά με προκλητικότερο τρόπο, τόσο πιο άφωνη και υποτονική είναι η δική μας αντίδραση. Είναι κοινή διαπίστωση ότι η Τουρκία με την σημερινή νέο-οθωμανική ηγεσία της κινείται στη διεθνή σκηνή με μέθοδο, συνέπεια και συνέχεια προς την εκπλήρωση των πολιτικο-στρατηγικών της στόχων, πάνω στις κατευθύνσεις και στην εθνικιστική φιλοσοφία που εκινούντο οι κεμαλιστές στο παρελθόν και θα συνεχίσουν να κινούνται οι μετά τον Ερντογάν στο μέλλον. Μια μέθοδο που κάνει την Τουρκία να κερδίζει πάντα “στα

σημεία” και όχι μόνο, χωρίς να κάνει πόλεμο, με εξαίρεση την περίπτωση του Έβρου.

Ανοίγοντας μια παρένθεση εδώ να αναφέρουμε μια μεγάλη μορφή του Αμερικάνικου μπέιζ μπώλ, τον Tommy Lasorda, που λέει: “ Υπάρχουν τρεις τύποι παικτών του μπέιζ μπώλ. Αυτοί που το κάνουν να συμβαίνει, αυτοί που βλέπουν ότι συμβαίνει και αυτοί που αναρωτιούνται τι συμβαίνει”

Έτσι και στις σχέσεις μας με την Τουρκία, αποδεικνύεται ότι η Τουρκία είναι τελικά ο παίχτης “ που το κάνει να συμβαίνει” ενώ εμείς αρκούμαστε “ να το βλέπουμε να συμβαίνει” κατά τον Lasorda. Παρ’ όλα αυτά εμμένουμε να επικαλούμαστε το Διεθνές Δίκαιο, τις δηλώσεις των ξένων παραγόντων που καταδικάζουν τις προκλητικές ενέργειες της Τουρκίας, τις καλογραμμένες διαμαρτυρίες μας στους Διεθνείς Οργανισμούς και πέραν τούτου τίποτα το ουσιαστικό.

Όμως τι βλέπουμε στα πεπραγμένα της Τουρκικής πολιτικής του προηγούμενου μόνο αιώνα στην ευρύτερη περιοχή; Γενοκτονία Θρακιωτών το 1914, γενοκτονία Αρμενίων το 1915, γενοκτονία των Ελλήνων του Πόντου 1914-1923, σφαγές του ελληνικού και αρμενικού πληθυσμού της Σμύρνης το 1922 , εξαπάτηση της Δύσης και ενσωμάτωση της Αλεξανδρέττας μετά από τον παράνομο εποικισμό το 1939, Σεπτεμβριανά στην Κωνσταντινούπολη το 1955, εισβολή στην Κύπρο το 1974 και ανακήρυξη του ψευδοκράτους το 1983 μετά από παράνομο εποικισμό, απειλές για casus belli από το 1995 για το δικαίωμά μας να επεκτείνουμε την αιγιαλίτιδα ζώνη μας από τα 6 στα 12 νμ.

Τους τελευταίους όμως μήνες προχώρησε ακόμη περισσότερο με νέα εισβολή στην ΑΟΖ της Κύπρου και διεξαγωγή ερευνών με το γεωτρύπανο “YAVUZ”, υβριδική μαζική επίθεση στον Έβρο και στα νησιά με παράνομους μετανάστες, κλιμάκωση των προσπαθειών του σε ξηρά, αέρα και θάλασσα για καθιέρωση γκρίζων ζωνών στο Αιγαίο και στον Έβρο, συμφωνία με την Αλβανία για εγκατάσταση 30.000 παρανόμων μεταναστών στη Β. Ήπειρο, απειλές για έρευνες και γεωτρήσεις στα νότια της Κρήτης και στα ανατολικά της Ρόδου – Καρπάθου και εντός των χωρικών υδάτων μας.

Αποδεδειγμένα λοιπόν η συμπεριφορά της Τουρκίας γίνεται συνεχώς προκλητικότερη, πειρατικότερη, επιθετικότερη και αρπακτικότερη με σκοπό τη φθορά του αμυντικού μας συστήματος, τη διασπορά των

δυνάμεών μας σε ένα πολυμέτωπο αγώνα, την στρατηγική περικύκλωσή της χώρας μας και τελικά τον εφελκυσμό μας στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων με τους δικούς της όρους. Το εργαλείο βέβαια για να τα πετύχει όλα αυτά η Τουρκία είναι η Ένοπλες Δυνάμεις της όπως έκανε με τα Ίμια.

Είναι προφανές λοιπόν ότι η φοβική και υποχωρητική πολιτική μας, που δημιούργησε ένα πλέγμα φινλαδοποιημένων σχέσεων με την Τουρκία μας οδηγεί στη συνεχή απώλεια της εθνικής μας αξιοπρέπειας και πρέπει να αλλάξει ριζικά, όσο ακόμα έχουμε λίγο καιρό. Τούτο διότι, όταν τα δεδομένα του προβλήματος αλλάζουν πρέπει να αλλάξουμε και εμείς **“τα εργαλεία για την αντιμετώπισή του”**. **Ο χρόνος όμως για την αλλαγή και λήψη των απαιτούμενων και ζωτικής σημασίας αποφάσεων δεν είναι απεριόριστος, διότι αν συνεχισθεί η παθητική αυτή στάση σε λίγο θα αναγκαστούμε να παραδεχτούμε ότι “τώρα πλέον είναι αργά”**.

Τα πλεονεκτήματα που μας δίδουν οι τωρινές πολύ καλές μας σχέσεις, κυρίως με Ισραήλ, Γαλλία και Αίγυπτο **δεν είναι δεδομένο ότι θα τις έχουμε μόνιμα και στο μέλλον, διότι οι συμμαχίες αλλάζουν ανάλογα με την πλευρά που εξυπηρετεί καλύτερα τα συμφέροντα των ενδιαφερομένων. Για το λόγο αυτό όταν διαπιστωθεί η αναγκαιότητα για την αλλαγή μιας πολιτικής στα εθνικά θέματα, αυτή πρέπει να γίνεται αμέσως μετά από ορθολογιστική εκτίμηση και λήψη αποφάσεων και μέσα από μια οργανωμένη και μελετημένη προσπάθεια. Και τούτο διότι αν χαθεί ο χρόνος τότε είναι σίγουρο ότι η αλλαγή θα γίνει βίαια, υπό την πίεση των τετελεσμένων γεγονότων, μέσα από μια αποτυχία ή εθνική τραγωδία, όπως Κύπρος, Ίμια κλπ;**

Πρέπει επιτέλους η πολιτική ηγεσία με αποφασιστικότητα να επιλύσει το πρόβλημα της προκλητικότητας της Τουρκίας οριστικά και όχι να διαχειριστεί την υποχωρητικότητα και την ατολμία της. Και τούτο διότι από **“ διαχειριστάς ” της εξουσίας “ χορτάσαμε ” αλλά και “ κλάψαμε ” για τις εθνικές ταπεινώσεις και απώλειες που μας προκάλεσαν.**

Έτσι, παράλληλα με τις διπλωματικές κινήσεις που **πολύ σωστά μεθοδεύονται** με Ισραήλ, Αίγυπτο, Ιταλία, ΟΗΕ, ΕΕ, ΝΑΤΟ κλπ, πρέπει τάχιστα, από χθες θα λέγαμε, να ξεπεράσει η πολιτική ηγεσία ότι εμπόδια υπάρχουν και να προβεί ευθύς αμέσως στις απαιτούμενες αποφάσεις για :

- **Ανακήρυξη της ΑΟΖ μας με Κύπρο, Αίγυπτο και Ιταλία** προκειμένου να ανακόψει την καθημερινή και εξοργιστική προκλητικότητα

των Τούρκων και να εμφανίσουμε τους δικούς μας χάρτες επιτέλους, που οριοθετούν τα κυριαρχικά μας δικαιώματα και που βασίζονται όχι σε πειρατική και αρπακτική διάθεση αλλά στο Διεθνές Δίκαιο. Αμέσως μετά να καταθέτουμε τις συντεταγμένες της ΑΟΖ μας, όπως έχουμε αναφαίρετο δικαίωμα προκειμένου να μετρήσουμε χωρίς ηττοπάθεια αν χρειασθεί και τους εχθρούς μας αλλά και τους φίλους μας. Κυρίως όμως να μετρηθούμε με την Ιστορία μας και με αυτή τη μέτρη-ση να αποδείξουμε ότι ακούσαμε τον τελευταίο Αυτοκράτορα που μας προέτρεψε “... παρακαλώ ύμᾱς ἵνα στήτε ἀνδρείως καὶ μετὰ γενναίας ψυχῆς ...”

- Συγκρότηση το ταχύτερο δυνατόν Συμβουλίου Εθνικής Ασφαλείας, σε αντικατάσταση του ΚΥΣΕΑ, υπό την Προεδρία του Π/Θ, ως του απαραίτητου θεσμικού οργάνου για την παραγωγή πολιτικής σε θέματα Εξωτερικών, Άμυνας και Ασφάλειας. Ένα θεσμικό όργανο “εργαλείο” που λείπει από την Πατρίδα μας για το στρατηγικό σχεδιασμό, αλλά και την ικανότητα ταχείας και ποιοτικής λήψεως αποφάσεως για την αντιμετώπιση των καταστάσεων εντάσεως και κρίσεως, όπως αυτές που αντιμετωπίζουμε τώρα και οι οποίες είναι δυνατόν να οδηγήσουν ακόμη και στη σύγκρουση.

- Προβολή αποφασιστικά της στρατιωτικής διάστασης στην αντιμετώπιση των προκλήσεων με την Τουρκία και προετοιμασία με ρεαλισμό των Ενόπλων Δυνάμεών μας για αυτό το ενδεχόμενο μελετώντας τις εισηγήσεις της στρατιωτικής ιεραρχίας, η οποία διακρίνεται για τον υψηλού επιπέδου επαγγελματισμό της. Στα πλαίσια αυτά θα πρέπει:

- Να επισπευσθούν νέοι και έξυπνοι εξοπλισμοί χαμηλού κόστους, πέρα από τα χρονοβόρα εξοπλιστικά προγράμματα.

- Να προετοιμασθούμε, με βάση ένα από τα συμπεράσματα που προκύψανε από τους αραβοϊσραηλινούς πολέμους, ότι δηλαδή, όταν δεν υπερέχεις αριθμητικά, πρέπει να επιδιώκεις πρώτος το αποφασιστικό κτύπημα με όλα τα μέσα σου στον κατάλληλο τόπο και χρόνο, για την καταστροφή του αντιπάλου σου. Αυτό αξιοποίησαν με τη βοήθεια της τεχνολογίας οι Αμερικανοί και ανέπτυξαν τη 10ετία το '80 το δόγμα της εναέριας – χερσαίας μάχης (Air- Land Battle) για να αντιμετωπίσουν τη Σοβιετική συμμετρική υπεροχή στην Ευρώπη.

- Να προβληθεί η στρατιωτική ισχύς, η αποφασιστικότητα και η ετοιμότητά μας για πολυμέτωπο αγώνα σε κάθε γωνία της Πατρίδος

- Να δρομολογηθεί η **“ αφύπνιση ”** της αμυντικής βιομηχανίας με υψηλή προτεραιότητα και να διασυνδεθεί με ερευνητικά κέντρα Πανεπιστημίων και ιδιωτικών εταιρειών παραγωγής αμυντικού υλικού
- Να δρομολογηθεί η **αύξηση της θητείας** σταδιακά και η προαιρετική στράτευση των γυναικών σύμφωνα με τις υποβληθείσες μελέτες των Γενικών Επιτελείων.
- **Να ενημερώνονται επίσημα και υπεύθυνα οι πολίτες για τις εξελίξεις στην ελληνοτουρκική κρίση, προκειμένου να αντιμετωπισθεί η εχθρική προπαγάνδα και ο ψυχολογικός πόλεμος της Τουρκίας. Έτσι θα ενθαρρύνεται το φρόνημα και ο ψυχισμός του λαού για την ανυποχώρητη πλέον στάση μας έναντι της τουρκικής προκλητικότητας.**

Τώρα λοιπόν που το θράσος και η πειρατική συμπεριφορά της Τουρκίας ξεπέρασε κάθε όριο και ανοχή και η συγκυρία των συμμαχιών μας ευνοεί, ας το δει η πολιτική ηγεσία μας σαν ευκαιρία για να κάνει την μεγάλη και ιστορική αλλαγή στην πολιτική – στρατηγική συμπεριφορά απέναντί της. Τούτο διότι η λεπτή διαχωριστική γραμμή, μεταξύ του νικητή Ηγέτη και του ηττημένου Ηγέτη ορίζεται ως η ικανότητα του πρώτου να αξιολογεί και να προτεραιοποιεί τα προς επίλυση προβλήματα και να δρομολογεί έγκαιρα τις αναγκαίες αλλαγές για την επίλυσή τους. Ο νικητής Ηγέτης δηλαδή **“ είναι ο παίκτης που το κάνει να συμβαίνει ” και όχι αυτός **“ που βλέπει ότι συμβαίνει ”**.**

**Αντιστράτηγος ε. α. Θεόκλητος Ρουσάκης.
Επίτιμος Διοικητής του Β΄ Σώματος Στρατού.**